

**Александар
Обрадовић**

**ЗОВ
ВОДЕ**

■ Laguna ■

Copyright © Александар Обрадовић, 2023.
Copyright © 2023 овог издања, ЛАГУНА

**ЗОВ
ВОДЕ**

Садржај

Ивер не пада далеко од кладе.	9
Онлајн тата и офлајн мама	19
Миркова тајна.	21
Школска локомотива	27
Идентични близанци	29
Контакт очима	41
Бунар жеља	45
Варљиво михољско лето.	49
Паметни сат који то није	53
Идеја која може родити друге идеје	57
План А се покреће	61
Шта је то „контрола штете“?	67
Хладан траг или шума трагова	71
Разговор са инспектором	81
Посебни цртежи посебног дечака	85

Нема школе до даљег.	91
Мирко обавештава другаре шта су све пропустили.	97
Разговор два профајлера	103
Сваки детаљ је важан	111
Изгубљене мапе	117
Зов воде за посебног дечака	123
Нешто мало више од четири породице и једна читава школа.	131
Посебан празник посебног дечака.	135
<i>О аутору</i>	139

ИВЕР НЕ ПАДА ДАЛЕКО ОД КЛАДЕ

Сергеј Недељковић, ученик осмог разреда основне школе, маштао је да једног дана, кад одрасте, буде највећи детектив којег је свет видео. Угледао се на свог оца Милована – првог и јединог форензичког психијатра у земљи, који је био на челу Одељења за посебне задатке, а о чијим подвизима је заједно са својим другарима сваких неколико месеци читао у новинама. Нажалост, последњи новински написи о доктору Недељковићу доносили су штуре извештаје о његовом здравственом стању. Недавно се пробудио из коме и још увек се налазио на полуинтензивној неги Клиничког центра, где се успешно опорављао од повреда задобијених приликом атентата на њега.

Тај стресни период у животу своје породице Сергеј је покушавао да премости тако што је

свакодневно тражио теме којима би окупирао мисли. Осећао је да је његова страст ка решавању мистерија сада на врхунцу и зато је по повратку са летњег распуста једва дочекао да се састане са својим најбољим другарима Милицом и Стефаном, који су иначе живели у различитим крајевима града, јер су се њихове породице одселиле из краја у ком се налазила школа.

Ове године су коначно били прва смена, због чега је дечак поранио и у школу дошао добрих пола сата пре времена, знајући да ће и његови пријатељи урадити исто, и осећај га није преварио. Није стајао испред школе ни читав минут кад се прво појавио Стефан, гегајући се у широком црном дуксу, с осмехом који је зрачио јаче од јутарњег сунца.

– Хеј, Серјожа, тачно сам знао да ћеш бити први.

– Ха-ха, исто сам и ја за тебе помислио.

Док су се два дечака пријатељски грлила, зачуо се и женски глас:

– Не пуштајте се! Желим заједнички загрљај.

Милица је притрчала и, како је била за главу нижа од Сергеја и Стефана, провукла се између њих и сместила у другарски загрљај. Сергеј је осетио да му је срце коначно мало мирније...

Након што су тако загрљени стајали двадесетак секунди, раздвојили су се и оба дечака су

осмотрила своју другарицу. Била је у жутој хаљини са косом очешљаном у две кике и са ситним пегама на образима. Први пут откад су се упознали помислили су како је несвакидашње лепа и сва некако сунчана.

– Како ти је тата? Како се мама, Ђорђе и ти носите са читавом ситуацијом? – упитала га је девојчица крајње забринуто.

– Не знам шта да ти кажем... Тата је, Богу хвала, боље. Напредује из дана у дан, почео је да се придиже из кревета и надамо се да ће убрзо кући. Ђорђе као Ђорђе, научио сам га летос да плива, и то на реци! Мама се потпуно посветила тати, једино је њој и допуштено да га посећује, а ми остали се чујемо преко вајбера с њим. Искрено, једва сам чекао да прође лето.

– Не знам за вас двоје, али ја баш мислим да је пред нама узбудљива година – са жељом да одагна забринутост свога другара, Стефан је нагласио последње речи, добро знајући његову глад за потенцијалним мистеријама, а потом додао:

– Уз толико нових наставника који једва чекају да нас упознају, не сумњам да ће бити довољно занимација за оне твоје, како оно беше, сиве ћелије?

– Да, да! Морам урадити све да те ове године натерам да почнеш да читаш неке детективске

романе или приче. Макар оне најпознатије о Шерлоку Холмсу и Херкулу Поароу.

– А ја тебе морам да натерам да се укључиш у *Доџу*. Не знаш шта пропушташ избегавајући онлајн гејминг... али добро, дуга је година. Кад изгустираш своје загонетке и кад напада снег, стрпљиво ћу те чекати.

– Момци, драго ми је да сте пуни планова првог дана школе, али шта мислите да полако уђемо у учионицу, па да видимо шта нам то заиста доноси ова година? Искрено, ја нисам превише гладна изазова, али сам спремна да вам правим друштво у свему што вам падне на памет, мада бих и ја, као Сергеј, радије избегла све врсте гејминга.

Тако је троје другара тог првог септембра заједно закорачило у свеже окречени павиљон школе, ишчекујући какве им то све изазове спрема ово ново поглавље школовања и одрастања.

* * *

Нешто касније седели су у учионици и нестрпљиво очекивали долазак на час наставника математике. Оно што је био проблем са сваким новим разредом у њиховој школи је то што је постојала пракса да се наставници често ротирају. Зато су сваке године били у ситуацији да их дочека хрпа

нових намргођених типова о којима се генерацијама препричавају легенде о њиховој суровости.

Срећом по Сергеја и другаре, увек би долазио нови наставник математике, који би по правилу био млад и више би се он прибојавао ђака него они њега. Тако је било и те године кад је у разред уходао наставник Жарко Љиљанић, сав бледуњав и мршав, изгледао је једва коју годину старији од њих. С друге стране, старији ђаци су још памтили одлазак у пензију наставника Јована, међу ђацима званог Казноусти, пошто су са његових усана могли чути само претње казнама.

Читав разред је одахнуо, а Сергеј је био мало разочаран јер је знао да му другари из разреда неће тражити да им декламује психолошки профил новог предавача. Наиме, Сергеј је пре неколико година чуо да његовог оца називају профајлером и од тада је на интернету тражио шта та реч значи, и много је читао и сам замишљао како би он био изврстан профајлер, правећи за своје другаре психолошке профиле наставника, познаника, симпатија, спортских тренера и других личности од утицаја на живот просечног основца.

На други час у одељење је ушетала стара професорица историје Љиља. Претерана количина шминке једва је успевала да сакрије велики број

година које је пркосно носила једна од најискуснијих професорки школског колектива. Док је пажљиво прстима пребирала алке на ланцу који јој се спуштао низ врат, читала је редом имена из школског дневника чекајући да се један по један усправе да их добро осмотри. За то време Сергеј је правио белешке у својој свесци, а Стефан, који је седео у истој клупи, нагињао се покушавајући да дешифрује ружни рукопис свог другара.

– Колико си се расписао, слутим да ће нам ова бабускара главе доћи. Чим је рекла да је њен предмет учитељица живота, мени је одмах срце сишло у пете. Имам осећај да ћемо с том учитељицом живота морати да постанемо фамилијарни као са властитим мајкама, а и овај уџбеник не делује нормално. Мало је слика, све неки дугачки ступци текста, никад краја. Ранијих година макар нису штедели на сликама.

– Шшш... – покушавао је безуспешно да утиша свог друга Сергеј.

– Ћутао ја не ћутао, с твојим профилом, или без њега, видим ја ко ће нама ове године доакати.

Одједном се учионицом проломио оштри глас професорке Љиље:

– Тишина! Неки од вас немају довољно кућног васпитања да допусте својим другарима да

се представе. Можда мислите да знате све? Такве највише волим. Брзо ће се те ваше заблуде испити. И родитељима сам вам предавала, скоро сваком од вас. Знам од чега сте саткани. Знам ја све дечје трикове, тако да вам је боље да на време пустите то. Има само један начин да будемо добри, а то је да ме пажљиво слушате и да одговарате само онда кад вас питам.

Стефан је морао да свом другару још једном испод гласа дошапне:

– Цабе пишеш толике редове, довољна је једна реч за ову сподобу: монструм.

Сергеј није издржао да се не насмеје другаровој опасци, али је упркос свему наставио да записује своје утиске јер је био вођен очевим речима да о стварима и особама најбоље судимо док још увек с њима немамо заједничку историју. Због тога је његов отац увек записивао прве импресије о некоме или нечему, док нема велико предзнање о њима, а касније се изнова враћао и поредио колико је стварање заједничке историје изменило првобитни поглед на ствари, на тај начин брусећи и одржавајући објективност, паралелно са неминовном субјективношћу коју развијамо с временом док смо у контакту с објектом наше пажње, живим или неживим.

* * *

Након страшне историчарке дошла је на ред умилна наставница српског језика Радмила, која је својим терапеутским гласом умирила децу. Срећом, испоставило се да им је она уједно и разредни старешина за ту годину тако да је одмах одржала двочас. Сергеј је за њу у својим белешкама посебно подвукао следеће речи: *сїяложена, сїремна да саслуша, врло вероваїно добар родишељ и још бољи їријашељ.*

Последњи час првог дана школске године био је резервисан за физичко – нису се ни трудили да запамте име наставника. Оно што је било важније, дочекао их је на школском терену са мрежом пуном лопти. Чим су одабрали фудбалску лопту и добили дозволу да започну игру, Стефан је збрзао свог другара да заврши са процесом профилисања и да се на време нађу на терену да не би пропустили прву овогодишњу поделу екипа, јер ће иста важити макар до краја полугодишта, а ако се развије прави ривалитет, онда и до краја школске године.

Можда на овом часу није било простора, а ни потребе за профилисањем новог наставника, али је зато Сергеј добио прилику да пажљивије осмотри новог ученика. Звао се Мирко и стајао је

издвојено од осталих, а први пут кад су им се погледи сусрели, Сергеј је помислио како дечак има зрелији поглед од свих осталих у разреду. „Овај је прошао или пролази нешто велико.“ Одједном је жарко желео да сазна што више о дечаку. Мунуо је Стефана у ребра и дошапнуо му:

– Постарај се да новајлија буде у нашем тиму.

Стефан је осмотрио новог дечака, пажљиво гледајући грађу и гласно коментаришући.

– Хм, не делује баш да има снажне ноге, али добро, можда је лаконог или техничар, можда буде добар плејмејкер. Ако због твоје луде главе завршимо с неким ко има две леве ноге, платићеш ми. Ове године морамо да победимо и остала одељења, прво нашег разреда, а онда да покушамо и старије. Знаш ли какве би фаце били ако добијемо полуматуранте?

– Само се ти постарај за новајлију, имам осећај да ће нам се исплатити баш против старијих.

– Добро Пикси, наш најмудрији селекторе. Извини, нисам те одмах препознао.

Без обзира на исказану скептичност, Стефан је ипак пришао Миљану, дечаку који је требало да буде један од капитена, и рекао му да обавезно осим њега и Сергеја одабере и новајлију Мирка. Миљан је био превише самоуверен у сопствени

таленат, па је само слегнуо раменима дајући до знања да ће то бити завршено и да је он спреман да и са пет дирека ове године победи свакога у школи.

Касније током часа, Миљан је заиста одабрао играче по Стефановим и Сергејевим инструкцијама, и оба дечака су из различитих разлога била срећна. Стефан јер их је Миљан изабрао да заједно буду у тиму који је обећавао, а Сергеј јер ће добити прилику да боље упозна загонетну придошлицу. С друге стране, Мирко је изгледао као да га се уопште не тиче у чијој је екипи...

ОНЛАЈН ТАТА И ОФЛАЈН МАМА

По повратку кући, Сергеј је прво сачекао да Ђорђе исприча мајци како је њему било првог дана нове школске године. Он је још увек био код учитељице тако да ту није било неких новитета – иста учитељица и ниједан нови ученик, све по старом, а онда је дошао ред на Сергеја да надуго презентује мами како је провео свој први дан.

Након завршеног реферата, заједно су позвали тату, и за ту прилику Сергеј је поносно извадио нотес са белешкама за психолошко профилисање наставника и другара. Таман кад је угледао намучено татино лице у болничкој пиџами како се осмехује што их види све тако заједно, спремао се да почне са читањем својих записа, али тата је подигао руку показујући му да жели нешто да им саопшти. С нестрпљењем су очекивали шта је то.

– Сутра ме пребацују на обично одељење интерне медицине, за два дана ћете коначно сви моћи да ми дођете у посету.

У моменту је Сергеј заборавио све што је намеравао да каже оцу. Испустио је белешке које је дисциплиновано читавог дана прикупљао, загрлио свог млађег брата и заједно с њим почео да вришти и скакуће од среће. Стан Недељковића је тако, након више месеци, коначно поново био испуњен смехом.

Мајка је пришла и загрлила оба сина и очима пуним љубави, али и суза радосницама, обратила се супругу:

– Мислим да је ово најлепши поклон за почетак школе који смо икада добили. Доста је било ових онлајн сесија. Ужелели смо се да будемо права породица, па макар то било у болничкој соби. Размисли који колач желиш да ти донесемо, и ето нас прекосутра.

За све време очевог одсуства мајка се трудила да Сергеју и Ђорђу надокнади његов изостанак. Кад год није била код Милована у посети, проводила је време с њима, и дечаци су јој због тога били бескрајно захвални.

МИРКОВА ТАЈНА

Већ наредног дана на одмору Сергеј је повео разговор са Милицом о новом дечаку.

– Да ли знаш ишта о њему? У мом комшилуку га нисам приметио, а читаво лето смо били у граду. Верујем да ми не би промакао.

– Теби сигурно не би! Морам рећи да мислим да не живи ни у мом крају, али зашто му не приђемо и не поразговарамо с њим?

– Како то мислиш? Да му приђем са све нотесом и интервјуишем га овде у школском дворишту?

– Ма дај, не буди луд. Који црни нотес, какав те интервју споао. Просто приђемо и покажемо радозналост. Кажемо да смо приметили да је нов овде и питамо га све што нас занима. Хајде, веруј ми. За девојчице је радозналост уобичајено стање.

– Е, за дечаке није. Ми питамо евентуално за име и број година, и то је то.

– Зато ти и кажем, само ти прати мене, па ћеш имати када да записујеш у тај твој фамозни нотес. Хајде да пожуримо док онај звијук од Стефана не дође. С њим би то већ теже ишло.

Тако је Сергеј ухватио себе да као хипнотисан прати у стопу Милицу која га је водила преко читавог школског дворишта до супротног краја, где је, потпуно усамљен и замишљен као и претходног дана на часу физичког, стајао Мирко.

– Хеј! Зашто си сам? – весело му се обратила Милица пружајући му руку. – Моје име је Милица, а овај клипандер који ме прати се зове Сергеј. Како се ти зовеш?

Дечак као да је мало оклевао, а онда је стиснуо малену Миличину шаку и стидљиво промрмљао своје име:

– Мирко, али верујем да сте то већ јуче више пута чули.

– У праву си, Мирко, чули смо твоје име још јуче, али нам је деловало као ствар васпитања да те прво питамо како се зовеш. Нисмо те виђали ни у мом, ни у Сергејевом крају, па нас занима одакле си? Ја сам из центра, а Сергеј је из лекарске зграде, ту близу школе. Некад сам и ја живела у

близини, па су се моји одселили, и сада ме сваког дана довозе и одвозе колима.

Опет је прошло неколико секунди. За то време као да их је Мирко очима, превише зрелим за свој узраст, анализирао, док је у себи доносио одлуку да ли да буде искрен или не.

– Доселио сам се из другог града. Претходне године живио сам у М, а годину дана пре тога у Л. Тамо сам рођен и кренуо у школу, а онда смо, због сложене породичне ситуације, отпочели нашу малу авантуру. Морам да признам да сам пријатно изненађен вашом школом. Кад је мама објавила где се селимо, мислио сам да ће бити ужасно монотono и да нећу нимало уживати, али већ ми се првог дана учинило да може бити занимљиво. Тренутно живимо код маминих родитеља док не нађемо стан, неколико улица одавде.

Сергеј је био фасциниран Миличином непосредношћу и даром да том непосредношћу већ после две реченице у потпуности придобије поверење придошлог дечака. „Чим отворим белешке, морам записати да је неопходно да порадим на оваквом приступу. Сигуран сам да добар детектив мора бити спреман да комуницира на начин како то ради Милица.“

– Е па, добро ти нама дошао! Само да знаш да за све шта те занима у овом крају, а и шире,

можеш да се обратиш нама трома. Сергеја и мене си већ упознао, а убрзо ће нам се прикључити и дежурни звијук Стефан.

– Стефана сам упознао јуче на фудбалу, био је нераздвојан са Сергејем, па верујем да је то он.

– Ето, може се рећи да знаш три најважније особе у школи. Како и нама често треба другар за игру, буди слободан да нам се прикључиш. Само да знаш, Стефан је више дигитални тип, скоро па фанатични гејмер. С друге стране, наш Серјожа је потпуно атипичан за ово време, он ти је сав аналоган. Где год да иде, не одваја се од свог нотеса са забелешкама и опседнут је детективским причама и мистеријама, а ја сам ти ту негде на пола пута. Волим подједнако да проводим време са обојицом. Могло би се рећи да сам њихова спона са стварним светом. Имаш ли браће или сестара?

Мирко се потпуно растопио под рафалима речи које су без престанка силазиле са Миличиних усана. Слатко се смејуљио и пребацивао с ноге на ногу све до последњег питања које је поставила, кад се опет уозбиљио и скоро па натмурио.

– Имам брата близанца, Мирчета се зове – довршио је реченицу покушавајући да стави до знања да још увек није моменат да им каже нешто више о брату и, таман кад је Милица хтела

да заусти ново питање, осетила је Сергејеву руку на рамену. Решио је био да преузме иницијативу.

– Мирко, шта мислиш да данас после подне пођеш с нама да заједно прошетамо кроз крај? Милица ће након школе остати код мене, па ће је родитељи тек вечерас вратити кући. Можеш да поведеш и Мирчету ако желиш да га упознамо.

Мирко је мало размислио, а онда потврдно климну.

– Допада ми се идеја, само ћеш ми објаснити где тачно живиш, а Мирчета нам се неће прикључити вечерас, али осећам да неког другог дана, кад се још мало боље упознамо, могу да поделим и ту тајну с вама. Надам се да се не љутите на мене?

Милица је поново желела да проговори, али ју је Сергеј опет предухитрио, не испуштајући више контролу над разговором.

– Наравно, пријатељи томе и служе. Кад се боље упознамо, почнемо да делимо и чувамо заједничке тајне. Ми јесмо радознали, али и то има неке своје границе, осим кад је Стефан у питању – док је завршавао реченицу управо је био опазио свог другара како се гега ка њима, својим добро препознатљивим ходом.

– Опа, стисли сте новајлију без мене. Добро, добро. Мада је мени важно што сам јуче видео

да си добар плејмејкер и да ћеш нам бити од користи у тиму за ову сезону. Још ако ми кажеш да играш *Доџу*, бићеш новогодишњи поклон који је поранио неколико месеци.

– У прошлом стану и граду где сам живео имао сам сони четворку, тако да сам ти ја више тип за конзоле, и то посебно платформе типа *Рејмена*, *Краша* и *Соника*.

Стефан је разочарано преврнуо очима.

– Чуј, конзоле и гејминг. После месец-два са мном има да те претворим у хардкор гејмера, друже. Само пи-си. Запамти то! Кад дођеш код мене, видећеш каква ми је соба, то је спејс шатл. Таквог нема у Наси, веруј ми. Ево, питај ово двоје.

Сергеј и Милица су се потврдно смешкали, негде између збиље и ироније.

– Могу ти се заклети да то шта овај лудак има, то сигурно у Наси немају – шеретски је додала Милица, а потом су сви четворо прснули у неконтролисан смех, пре него што их је прекинуло звоно које их је позивало да се врате у школу.